

SANT JORDI 2021

Sant Jordi a la residència Casa Asil de Sant Andreu, a Barcelona. CÈLIA ATSET

Un any després

A la Casa Asil un any després: “M’han tornat a abraçar”

La residència de Sant Andreu no renuncia a viure el Sant Jordi

TONI VALL
BARCELONA

El dia de Sant Jordi, la Maria Rosa sempre rebia tres roses. Una del seu pare, una del seu marit i una del seu fill. Fa poc temps que el seu marit va marxar i aquest divendres fa el cor fort perquè els pensaments tristos fugin ràpid del seu cap. A la tarda no faltaria la rosa del seu fill, l'única que es manté, irreductible. La Maria Rosa viu a la residència Casa Asil de Sant Andreu, a Barcelona, on Sant Jordi sempre és especial, tambéenguany per molts bastons a les rodes que la pandèmia posi. Al seu costat, la Rosa m'explica que va sortir a voltar amb el seu fill i que volien comprar un llibre però que les cues eren tan llargues que van desistir. D'avui no passa. Sí que té llibre l'Antonieta, *País íntim*, de Maria Barbal. És una gran lectora. Totes tres estan mirant a la tele els vídeos amb missatges de felicitació, lectures de textos i poesies que han preparat els residents, els voluntaris i les famílies per suplir el recital que cada any el 23 d'abril es feia a l'auditori de la residència.

“Tracteu bé a tothom, amb respecte i amor”, demana el cartell que està penjat a l'entrada. Bonica manera de resumir l'espirit d'un in-

dret que just fa un any vivia una situació terrible. En dos mesos, entre mitjans de març i principis de maig, van morir més de seixanta residents. El covid va tenir un impacte devastador a la Casa Asil. De les cent cinquanta-una places de què disposen, avui en tenen cent trenta-dues d'ocupades, a poc a poc va tornant la normalitat, ja es poden rebre visites de familiars i han tornat, discretament i amb totes les prevencions del món, les abraçades. D'això últim és del que està més contenta la Montse, que només fa dos mesos que viu a la casa però que ja s'ha convertit en un dels

Homenatge
El covid va tenir un impacte devastador a la Casa Asil: hi van morir més de 60 residents

seus puntals. “M’han tornat a abraçar”, aquesta frase dita fa uns dies per una veïna de la seva planta li ha quedat gravada a l'ànima.

La Montse s'ha encarregat de les roses de ganxet que decoren la reixa que separa el pati de la Casa Asil del pati de l'escola que hi ha paret per paret. “És un homenatge als que hi han sigut sempre, als que ja no hi són. És la certesa que alguna cosa ha donat fruit”, relata amb emoció mentre observa la reixa. La realitat de simbiosi entre residència i escola, perta-

nyents a la mateixa fundació, és una història preciosa.

Des de sempre, avis i nens han interactuat a través de la reixa. Parlen, se saluden, els avis s'asseuen i contempen l'espectacle de l'esbarjo, els jocs, el gimnàs, el futbol i les corredisses. Abans de la pandèmia, els avis visitaven l'escola per explicar com jugaven quan eren petits, com eren els Nadals a casa seva o com es vivia a la dura postguerra. El barri és l'intangible que els uneix. Hi ha alumnes que tenen els seus avis i besavis vivint a la residència. Un nen s'hi acosta i pregunta si pot venir la Nuria, la seva àvia. Segur que després pot baixar.

Tothom està vacunat, m'expliquen la Susanna Fraile, la directora, i la Susanna Carrasco, educadora social. “Les Susannes”, així les coneixen. Els agradaria que les residències d'avis sortissin més als mitjans amb perspectiva optimista, sense estigmes. Em presenten en Miquel Palou, que era mestre de dibuix i que avui pinta amb els dits assegut a la galeria. També l'Emilianna, 107 anys, que té poca força però es troba bé. I l'Ángeles Ruiz, a qui el seu besnet Diego ha vingut a saludar a través de la reixa. És curiós, un objecte pensat per separar i compartimentar. I res més lluny de la realitat, la de la Casa Asil de Sant Andreu podria ser declarada la primera reixa del món que uneix i no separa. —